

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15CoCsp/23/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120345296
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:6120345296.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Evy Mészárosovej a JUDr. Silvie Walterovej v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska č. 5, IČO: 35 724 803, zastúpený spoločnosťou Remedium Legal, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska č. 5, IČO: 53 255 739, za ktorú konajú JUDr. Marek Baraník, JUDr. Ján Dolejš, Mgr. Martina Klačanová,
proti žalovanému: A. B. C. D. E. F. G. , narodený dňa XX.X.XXXX, bytom B., H. E. XXX/XX, o zaplatenie sumy 3.044,06 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu
proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV (vo veci Okresného súdu Bratislava III)
zo dňa 15. marca 2022, č.k. 19 Csp 37/2021-77, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Mestského súdu Bratislava IV (vo veci Okresného súdu Bratislava III) zo dňa 15. marca 2022, č.k. 19 Csp 37/2021-77, **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovanému **n e p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Mestský súd Bratislava IV (vo veci Okresného súdu Bratislava III) žalobe nevyhovel a rozsudkom zo dňa 15.3.2022, č.k. 19 Csp 37/2021-77, vo výroku I. žalobu zamietol a vo výroku II. žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Podľa žalobcu (právny nástupca veriteľa) dlžník (žalovaný) nedodrжал dohodnuté podmienky vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere (neposkytoval v stanovených termínoch splátky úveru), a síce z hotovostného úveru a revolvingového úveru č. XXXXXXXXXXXX, uzavretej dňa 16.3.2017 medzi právnym predchodcom žalobcu Home Credit Slovakia, a.s., a žalovaným. Veriteľ podaním zo dňa 19.4.2018 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, pričom vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy najneskôr do 15 dní; žalobca (postupník) predmetnú pohľadávku nadobudol na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 29.4.2019 uzavretej s postupcom Home Credit Slovakia, a.s. V prílohe k zmluve o postúpení pohľadávok je predmetná pohľadávka špecifikovaná pod VS: XXXXXXXXXXXX. Postupca oznámil postúpenie pohľadávky žalovanému listom zo dňa 6.5.2019.

1.2. Právne súd prvej inštancie dôvodil ustanovením § 39, § 53 ods. 9, § 524 ods. 1, ods. 2, § 526 ods. 1, § 565 Občianskeho zákonníka, § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 151 ods. 1, § 185 C.s.p. Po vykonanom dokazovaní dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby. Mal za to, že žalobca nedisponuje aktívnou vecnou legitímáciou a z tohto dôvodu žalobu zamietol. Aktívna vecná legitímácia predstavuje hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu (žalobcovi) ním uplatňované právo, respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Skúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu) alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou súdneho konania (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.6.2010, sp.zn.

2 Cdo 205/2009). V predmetnej veci nebola sporná existencia záväzkového vzťahu založeného zmluvou o spotrebiteľskom úvere (hotovostný úver a revolvingový úver) č. XXXXXXXXXXXX, uzavretej dňa 16.3.2017 a že žalovaný v tomto záväzkovom vzťahu mal postavenie spotrebiteľa (§ 2 písm. a/ zákona o spotrebiteľských úveroch). Je preto potrebné zohľadniť všeobecnú úpravu spotrebiteľských zmlúv obsiahnutú v ustanovení § 53 Občianskeho zákonníka poskytujúcu výraznú ochranu pre spotrebiteľa; ako aj zákon o spotrebiteľských úveroch. Na základe výzvy k splateniu celého úveru zo dňa 19.4.2018, spolu s poštovým hárkom, mal súd prvej inštancie tiež za preukázané, že právny predchodca žalobcu využil svoje právo na zosplatenie úveru. Konštatoval, že pred zosplatením úveru sa vyžaduje výzva veriteľa adresovaná a doručovaná dlžníkovi s upozornením na aktuálny dlh a možnosť požadovať zaplatenie celého zvyšku dlhu naraz z dôvodu neplnenia si povinnosti dlžníka. Žalobca však žiadnu takúto výzvu súdu prvej inštancie nepredložil. Dôsledkom nespĺnenia povinnosti žalobcu, resp. jeho právneho predchodcu, uloženej mu kogentnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka na ochranu spotrebiteľa, je neplatnosť právneho úkonu - vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, nakoľko tento úkon odporuje zákonu (§ 39 Občianskeho zákonníka). Veriteľ mohol postúpiť pohľadávku voči spotrebiteľovi na iného len za podmienky, že pohľadávku postupoval na osobu, ktorá mala postavenie veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľské úvery a súčasne muselo ísť o pohľadávku splatnú v celosti. Nebolo preukázané, že pohľadávka voči žalovanému sa stala splatnou pred postúpením v celosti v súlade s ustanovením § 17 ods. 1 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch, a teda že žalobca spĺňa podmienku veriteľského subjektu podľa ustanovenia § 17 ods. 1 písm. a/ zákona o spotrebiteľských úveroch. Pokiaľ sa veriteľ rozhodne, že pre neuhradenie niektorej zročnej splátky spotrebiteľom využije právo požiadať spotrebiteľa o úhradu celého zostatku dlhu naraz, môže tak urobiť len ak uplynula lehota 3 mesiacov od splatnosti niektorej neuhradenej splátky (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka), upozornil dlžníka na možnosť využitia práva úver zosplatiť najmenej 15 dní pred využitím tohto práva (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka), a zároveň uplatní svoje právo do splatnosti splátky nasledujúcej po 3-mesačnom omeškaní so splátkou, pre ktorú dlh zosplatnil (§ 565 Občianskeho zákonníka v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). Ak jednostranné predčasné zosplatenie pohľadávky trpí vadami podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka o právnych úkonoch, alebo nevychádza zo splnenia zákonných podmienok, alebo sa preukáže, že nebolo doručené do dispozície jeho adresáta, nemôže vyvolať zamýšľané právne účinky a veriteľ svojím konaním založí protiprávny stav, proti ktorému bude svedčiť súdna ochrana spotrebiteľa. Súd prvej inštancie uzavrel, že nakoľko právny predchodca žalobcu nespĺnil zákonom vyžadované predpoklady platného zosplatenia záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, nedošlo ani k platnému postúpeniu pohľadávky na žalobcu podľa § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, lebo pohľadávka sa pred postúpením v roku 2019 nestala splatnou (v celosti) pred konečným termínom splatnosti, ktorý pripadá až na rok 2023. Žalobca tak zo zmluvy o postúpení pohľadávky nenadobudol oprávnenie domáhať sa uspokojenia nároku voči žalovanému pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka).

1.3. Výrok o trovách konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanovením § 262 ods. 1, ods. 2 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. Úspešnému žalovanému patrí nárok na náhradu trov konania, avšak mu v konaní žiadne trovy nevznikli, a tak nárok na náhradu trov konania žalovanému nepriznal.

2.1. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal včas odvolanie žalobca dôvodiac tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci; súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. rozsudok považuje za arbitrárny a prijaté závery za svojvoľné a nemajúce oporu vo vykonanom dokazovaní. V konaní tvrdil (a naďalej tvrdí), že žalovaný bol pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru vyzvaný k úhrade omeškaných splátok úveru a taktiež bol postupom upozornený na možnosť uplatnenia práva podľa ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka. Jeho skutkové tvrdenia ohľadom predmetnej skutočnosti neboli protistranou v celom konaní popreté a ani spochybnené, a tak bolo povinnosťou súdu prvej inštancie v zmysle § 151 ods. 1 C.s.p. považovať tieto tvrdenia za nesporné a v tomto kontexte posudzovať platnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Žalovaný sa vo veci žiadnym relevantným spôsobom nevyjadril, neoznačil a nepredložil žiadne dôkazy a neprodukoval ani iné tvrdenia spochybňujúce jeho nárok (žalobcu). Nesporným skutkovým tvrdením tak zostalo to, že postupca platne a v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Zdôraznil Občiansky zákonník 1. zväzok (Všeobecná časť). Bratislava: Eurokódex, FEKETE I. 2017., 1112 s. ISBN: 978-80-8155-073-7, a z neho „Veriteľ musí vopred notifikovať uplatnenie svojho práva aspoň v 15-dňovej lehote. Po jej uplynutí sa právo na zaplatenie celej zvyšujúcej pohľadávky stáva účinným.“; tiež Občianske právo s

vysvetlivkami, 1. až 4. zväzok. Bratislava: Iura Edition spol s.r.o., PLANK K. a kol. 2009., 1900 s. ISBN: 80-88715-07-5, a z neho „Z celého kontextu ustanovenia však možno vyvodit', že musí uplynúť najmenej 15 dní odo dňa, keď dodávateľ upozornil spotrebiteľa, že uplatňuje právo na zaplatenie celej pohľadávky, do dňa, keď má dôjsť k splatnosti celej pohľadávky, resp. do dňa, keď ju má spotrebiteľ uhradiť.“. Podľa žalobcu tak z odbornej literatúry vyplýva, že ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka dovoľuje, aby veriteľ upozornil dlžníka v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka aj priamo v podaní, ktorým sa toto právo uplatňuje (v tomto prípade výzva k splateniu celého úveru zo dňa 19.4.2018). Žalobca preto zastáva názor, že dodržanie podmienok podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka bolo nielen nesporným skutkovým tvrdením, ale taktiež bolo na podklade predložených listinných dôkazov preukázané, v dôsledku čoho vychádza rozhodnutie súdu prvej inštancie z nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávny výklad ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a neaplikovanie ustanovenia § 151 ods. 1 C.s.p.) a zároveň súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. V konaní preukázal, že výzva zo dňa 19.4.2018 bola žalovanému riadne odoslaná a z toho dôvodu možno konštatovať, že sa dostala do dispozície žalovaného. Nie je mu preto zrejme, na základe akých skutočností súd prvej inštancie uzavrel, že splnenie podmienok vyplývajúcich z ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka nebolo preukázané. Ďalej zdôraznil Civilný sporový poriadok (Komentár). Praha: C. H. Beck, Števček et al. 2016., 1540 s., ISBN: 978-80-7400-629-6, str. 573, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 14.10.2021, sp.zn. 43 CoCsp 39/2021, uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 7.9.2021, sp.zn. 2 CoCsp 30/2021, uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 16.3.2021, sp.zn. 9 CoCsp 81/2020, uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31.3.2021, sp. zn. 6 CoCsp 28/2020.

2.2. Súd prvej inštancie v priebehu konania vlastnou činnosťou rozporoval skutkové tvrdenia žalobcu, čím prelomil skutkové tvrdenia strán sporu, ktoré bolo potrebné podľa ustanovenia § 151 ods. 1 C.s.p. považovať za nesporné. Súd uvedeným postupom de facto nielen vyhľadával v mene slabšej strany sporu dôkazy pre zamietnutie žaloby, ale aj sám popieral skutkové tvrdenia strán sporu, čo považuje (odvolateľ) za neprípustný zásah do práva na nezávislý a nestranný súd. Síce ničím nepopiera, že v zmysle § 295 C.s.p. môže súd vykonať v spotrebiteľských sporoch aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, avšak v žiadnom prípade ho § 295 C.s.p. neopravňuje k popretiu skutkových tvrdení strany sporu za druhú stranu sporu (ani v prípade, že je touto stranou spotrebiteľ). Okresný súd tak prekročil svoje právomoci a porušil základnú zásadu nezávislosti a nestrannosti súdu vyjadrenú v čl. 1 C.s.p. Poukázal na stanovisko sudcu I. J. k nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 547/2012, v zmysle ktorého „všeobecné súdy vrátane ústavného súdu ochranu spotrebiteľov pustili už tak ďaleko, že títo nemusia niesť žiadne adekvátne dôsledky za svoje konanie, aj keď uzavrú akúkoľvek zmluvu, dokonca čokoľvek, čo sa prieči zdravému rozumu (v zmysle „ten chudák ani nevie, čo podpísal“, ale „peniaze mohol zobrať“), a to sa už dotýka samej podstaty a hlavne primeranosti práva, v dôsledku čoho spotrebiteľa z úradnej povinnosti zbavujú jeho zodpovednosti.“; tiež poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 27.1.2022, sp. zn. 43 CoCsp 46/2021.

2.3. Vo veci bol vydaný platobný rozkaz. Okresný súd Banská Bystrica v upomínacom konaní vychádzal z nesporného skutkového stavu veci, žalobu spolu s pripojenými dôkazmi podrobil súdnej kontrole (s ohľadom na spotrebiteľský charakter sporu), pričom nedospel k záverom o neplatnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru alebo nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu v konaní, a následne platobný rozkaz vydal, ktorým mu priznal celý nárok. Platobný rozkaz bol zrušený len z procesného dôvodu (pre jeho nedoručenie do vlastných rúk žalovanému).

2.4. Odvolaciemu súdu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a jeho žalobe v celom rozsahu vyhovieť; resp. ho zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Žiadal priznať nárok na náhradu trov konania.

3. Žalovaný odvolanie nepodal, k odvolaniu žalobcu sa nevyjadril.

4. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z.; C.s.p.)], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 26. júla 2023. O termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu, právny zástupca žalobcu, upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil v celom rozsahu, a keďže sa pridržiava dôvodov tam uvedených,

správnych, odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.). Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku ale odvolací súd uvádza nasledovné.

5. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 a nasl. C.s.p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 C.s.p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým záverom, následne k správnym právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 220 ods. 2 C.s.p.). V postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho neboli zistené žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, na ktorú by musel odvolací súd prihliadať aj bez namietania stranou sporu (§ 380 ods. 2 C.s.p.).

6.1. V konaní pred súdom prvej inštancie zostalo nepochybné, že dňa 16.3.2017 bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere - hotovostný úver a revolvingový úver č. XXXXXXXXXXXX medzi právnym predchodcom žalobcu Home Credit Slovakia, a.s. (veriteľ, dodávateľ) a žalovaným (dlžník), ako aj jej obsah. Nebola sporná ani existencia pohľadávky, ani to, že k jej postúpeniu malo dôjsť zmluvou o postúpení pohľadávok uzavretou dňa 29.4.2019 medzi postupcom Home Credit Slovakia, a.s., a žalobcom ako postupníkom. Tiež bolo nesporné, že postúpenie pohľadávky postupca oznámil žalovanému podaním (Oznámenie o postúpení pohľadávky) zo dňa 6.5.2019. V konaní však nebolo preukázané úplné splnenie osobitných podmienok pre platné postúpenie pohľadávky, a to zaslanie žalovanému, resp. doručenie, výzvy spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s., na zaplatenie dlhu. Žalobca k žalobe síce priložil výzvu ku splateniu celého úveru zo dňa 19.4.2018, s poštovým hárkom, obsahujúcu výzvu na zaplatenie dlhu, nijakým spôsobom však nepreukázal, že pred zosplatením dlhu bola doručená, ani čo i len odoslaná, výzva veriteľa adresovaná žalovanému s upozornením na aktuálny dlh s možnosťou požadovať zaplatenie celého zvyšného dlhu naraz, z dôvodu neplnenia povinností. Podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Uplatnením teleologického, ale aj gramatického, výkladu citovaného zákonného ustanovenia potom veriteľ musí dlžníka najprv samostatným právnym úkonom upozorniť o možnosti zosplatenia úveru a až následne ďalším samostatným právnym úkonom tento úver zosplatiť. Z toho dôvodu je tak bezpredmetná námietka žalobcu, že v zmysle citovanej odbornej literatúry ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka dovoľuje, aby veriteľ upozornil dlžníka v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka aj priamo v podaní, ktorým sa toto právo uplatňuje (v tomto prípade výzva k splateniu celého úveru zo dňa 19.4.2018).

6.2. Odvolací súd pre úplnosť poukazuje na ustanovenie 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého môže banka svoju pohľadávku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou, aj bez súhlasu klienta, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu, konkrétne § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Podľa ustanovenia § 17 ods. 1 písm. b/ citovaného zákona mal žalobca v konaní (okrem iného) preukázať, že pohľadávka voči žalovanému sa stala pred jej postúpením v celosti splatnou, čo sa ale nestalo. V zhode so súdom prvej inštancie aj odvolací súd preto dôvodí, že v konaní nebolo preukázané, že žalobca splnil podmienky veriteľského subjektu podľa § 17 ods. 1 písm. a/ zákona o spotrebiteľských úveroch. Nakoľko žalobca nepreukázal splnenie osobitných podmienok pre zosplatenie úveru, súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru bol neplatný právny úkon, pretože tento úkon v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka odporuje zákonu. Z uvedeného dôvodu tak nebolo preukázané, že žalobca je nositeľom aktívnej vecnej legitímácie.

6.3. V sporovom súdnom konaní ovládanom Civilným sporovým poriadkom nepostačuje samotné tvrdenie žalobcu, že žalovaný bol pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru vyzvaný k úhrade omeškaných splátok úveru a taktiež bol postupcom upozornený na možnosť uplatnenia práva podľa ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka, nakoľko svoje tvrdenia je povinný podoprieť dôkazmi, v súlade s princípom hospodárnosti konania a podľa pokynov súdu (čl. 8 C.s.p.). Žalobca bol tieto dôkazy povinný pripojiť už k samotnej žalobe (§ 132 ods. 3 C.s.p.) okrem tých, ktoré nemohol bez svojej

viny pripojiť; ani len netvrdil, že dôkazy nemohol predložiť bez svojej viny. Tvrdenie žalobcu, že keďže skutkové tvrdenia žalobcu ohľadom predmetnej skutočnosti neboli protistranou v celom konaní popreté a ani spochybnené, tak v zmysle § 151 ods. 1 C.s.p. bolo povinnosťou súdu prvej inštancie považovať tieto tvrdenia za nesporné a v tomto kontexte posudzovať platnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, je z uvedeného dôvodu bezpredmetné.

6.4. Odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru nemožno považovať za platný právny úkon (pre jeho rozpor s § 39 Občianskeho zákonníka), a preto aktívna vecná legitímácia žalobcu v tomto konaní nebola preukázaná z dôvodov uvedených vyššie.

6.5. Osobitne odvolací súd nepreskúmaval vecnú a právnu správnosť rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania aj ako výroku súvisiaceho (§ 367 ods. 2 veta druhá C.s.p.), keďže žalovaný odvolanie nepodal (čl. 16 ods. 3 C.s.p.).

7. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p., a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

8. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovaný mal vo veci plný úspech, preto by mu vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Keďže ale bol v odvolacom konaní nečinný, trovy konania mu nevznikli, a tak mu odvolací súd nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

9. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 393 ods. 2 veta druhá C.s.p. v spojení s § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak
a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.
(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.
(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.
(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.
(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).